

Redactare: Marius Dinescu
Tehnoredactare: Mariana Radu
Corecță: Daniel Voica
Copertă: Luca Emil Cornel

Respect pentru oameni și cărți

Titlul original: *A CLEAN KILL IN TOKYO*

Copyright © 2014 Barry Eisler

© 2017 Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
editurii METEOR PUBLISHING

Contact:
Tel./Fax: 021.222.83.80
E-mail: editura@meteorpress.ro

Distribuție la:
Tel./Fax: 021.222.83.80
E-mail: carte@meteorpress.ro
www.meteorpress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
EISLER, BARRY
Asasinul din Tokio : țintele / Barry Eisler ; trad. din lb. engleză de
Mihai-Dan Pavelescu. - București : Meteor Publishing, 2017
ISBN 978-606-910-030-1

I. Pavelescu, Mihai Dan (trad.)
821.111

Barry Eisler

Cuprins

Asasinul din Tokio

ȚINTELE

Traducere din limba engleză
de *Mihai-Dan Pavelescu*

Partea a II-a

Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18

Cartea aceasta este pentru trei oameni care nu mai există ca s-o citească.

Tatăl meu, Edgar, care mi-a dăruit putere.

Mama mea, Barbara, care mi-a dăruit discernământ.

Fratele meu, Ian, care m-a ajutat să urc muntele și a cărui amintire mă însoțește și acum în ascensiuni.

Cuprins

Introducere	7
-------------------	---

Partea I

Capitolul 1	13
Capitolul 2	25
Capitolul 3	38
Capitolul 4	50
Capitolul 5	56
Capitolul 6	60
Capitolul 7	65
Capitolul 8	81
Capitolul 9	92
Capitolul 10	96
Capitolul 11	123
Capitolul 12	138
Capitolul 13	150

Partea a II-a

Capitolul 14	165
Capitolul 15	178
Capitolul 16	200
Capitolul 17	207
Capitolul 18	216

Partea a III-a

Capitolul 19	227
Capitolul 20	235
Capitolul 21	240
Capitolul 22	256
Capitolul 23	268
Capitolul 24	285
Capitolul 25	292
Capitolul 26	297
 Nota autorului	 301
Mulțumiri	302
Despre autor	304

Introducere

Asasinul din Tokio a fost primul roman pe care am încercat să-l scriu. L-am început în anul 1993, pe când locuiaș în Tokio și când eroul cărții mele, asasinul John Rain, ar fi avut în jur de 41 de ani. Pe atunci nu știam că romanul nu va fi publicat decât în 2002, sau că va fi primul dintr-o serie care includește săptă titluri (deocamdată). Dacă aş fi știut toate astea, poate că i-aș fi inventat alt trecut lui Rain și l-aș fi făcut mai Tânăr. Nu-mi pare totuși rău. Îmi place felul în care vârsta l-a schimbat și i-a adus provocări noi. Nu mai este la fel de iute ca pe timpuri, dar este mai inteligent și, aşa cum spune proverbul, experiența și şmecheriile vor învinge de fiecare dată tinerețea și reflexele.

Am recitit cartea înaintea reeditării și mărturisesc că sunt încântat că s-a păstrat atât de bine. Am mai modificat limbajul pe alocuri și există unele anacronisme tehnologice (cine naiba mai folosește pagere?), dar intriga mi se pare la fel de solidă. Premisa primului capitol – scurtcircuitarea de la distanță a unui stimulator cardiac – a fost între timp dovedită (curioșii pot afla detalii la linkul <http://blogs.computerworld.com/cybercrimeand-hacking/21163/pacemaker-hackersays-worm-could-possibly-commitmass-murder>). Iar temele ei – corupția la nivel guvernamental, acumularea puterii la faționile care dețin cele mai multe informații despre celelalte, conflictul dintre nevoia de a îmbunătăți o situație și îndemnul spre autoprotecție – sunt la fel de relevante ca întotdeauna, ba poate chiar într-o măsură mai mare.

Este interesant să privesc retrospectiv romanul și să mă gândesc la originile lui. Cred că totul a început de la vechiul meu interes față de ceea ce-mi place să numesc „cunoștințe interzise”: metode de asasinare fără arme, de urmărire, supraveghere și contrasupraveghere, de forțare a încuietorilor, de intrare prin efracție și spargere, ca și alte informații ezoterice pe care statul vrea să le cunoască numai câțiva indivizi aleși cu grijă. În copilărie, am citit

o biografie a lui Harry Houdini, în care un polițist declara: „Este un mare noroc că Houdini nu s-a îndreptat spre o carieră infracțională, pentru că, dacă ar fi făcut-o, ar fi fost greu de prins și imposibil de ținut în închisoare.” M-am gândit atunci ce grozav era bărbatul acela care știa multe chestii ce-i confereau puteri speciale și pe care oamenii obișnuiți n-ar fi trebuit să le știe, și presupun că fascinația aceea nu m-a părăsit niciodată. De-a lungul anilor, am adunat o bibliotecă insolită de la editurile Paladin Press și Loompanics Unlimited („Latura lunatică a stângii libertariene”), acum dispărută din păcate, despre subiecte ezoterice, cu titluri ca *Manualul investigatorului deceselor, 21 de tehnici de ucidere silențioasă, Cum să evadezi din arest și de sub control, Cum să disperi și să nu fii găsit niciodată* și multe altele. Am urmat de asemenea cursuri de arte marțiale și am petrecut trei ani în CIA, unde am aflat direct de la sursă unele dintre cunoștințele acelea interzise, mulțumită Unchiului Sam.

Apoi m-am mutat la Tokio și viața din orașul acela incredibil – antrenamentele de judo din Kodokan, frecvențarea cluburilor de jazz, cafenelelor și barurilor de whisky, sentimentul de a trăi într-o cultură, dar a rămâne în același timp un outsider – a catalizat și a combinat cumva tendințele mele spre cunoștințele interzise existente. Într-o dimineață, pe când mergeam la serviciu, în minte mi-a apărut imaginea clară a doi indivizi care urmăreau un bărbat pe strada Dogenzaka din Shibuya. Nu ștui nici până azi de unde a apărut imaginea aceea, dar am început să mă gândesc la ea. Cine erau bărbății aceia? De ce-l urmăreau ei pe celălalt? Apoi au început să sosească răspunsurile: Sunt asasini. Îl vor ucide. Însă răspunsurile au dus la și mai multe întrebări: De ce-l vor ucide? Ce a făcut victimă? Pentru cine lucrează asasini? Părea un fel de poveste, aşa că am început să scriu, și în scurt timp lucram la un roman despre un asasin pe jumătate japonez, pe jumătate american, a cărui specialitate erau decesele ce păreau provocate de cauze naturale. Am imaginat un fost veteran de război și expert în judo, care aprecia cafeaua de calitate și specialitățile rare de whisky single malt și nutrea o pasiune discretă pentru jazzul cântat live, un bărbat care locuia în Tokio și făcea parte din oraș, fără să-i aparțină, un

outsider perpetuu care dorea în taină să fie acceptat printre inițiați, un individ care încercase și eșuase în a deveni samurai, iar acum nu era decât un *ronin*.

Bărbatul acela a devenit John Rain și cartea este *Asasinul din Tokio*. Privind retrospectiv, sunt uimit că nu mi-am dat seama imediat că romanul nu era de sine stătător, că un personaj atât de complex și de sfâșiat de conflicte ca Rain ar fi fost un protagonist excelent pentru o serie. Dar mai bine mai târziu decât niciodată. Mi-a făcut plăcere să-l reîntâlnesc pe Rain odată cu reeditarea seriei și sper că cititorii se vor bucura cel puțin în aceeași măsură de timpul petrecut cu el.

* * *

În schimbarea vremurilor, ei erau ca fulgerele toamnei, semne în afara anotimpurilor, promisiunea deșartă a ploii care va cădea nebăgată în seamă pe ogoare deja pustii.

– Shosaburo Abe, maestru spadasin, despre samuraii din perioada Meiji

Partea I

Cine este al treilea care pășește mereu alături de tine?
Când număr, suntem doar tu și eu, împreună,
Dar când privesc în lungul drumului alb,
Mai este întotdeauna unul care merge alături de tine,
Alunecând învăluit într-o manta cafenie, cu glugă,
Nu știu dacă-i bărbat sau femeie
... Dar cine este cel aflat de cealaltă parte a ta?

– T.S. Eliot, *Tărâmul pustiit*

Capitolul 1

Harry se mișca prin aglomerația orei de vârf a dimineții aidoma aripioaiei unui rechin care despică apa. Îl urmam la douăzeci de metri, pe celălalt trotuar al străzii, transpirând ca toți din jur în căldura anormală pentru luna octombrie în Tokio, și nu puteam să nu admir cât de bine reținuse puștiul tot ce-l învățasem. Luneca precum argintul viu printre-un spațiu în clipa imediat înainte ca acesta să se închidă, ori plutea în lateral pentru a evita un loc îngust gata să se formeze. Schimbările din cadență lui erau atât de line, încât nimeni n-ar fi sesizat că-și modificase pasul pentru a micșora distanța față de ținta noastră, care mergea acum vizibil grăbită pe Dogenzaka spre stația Shibuya.

Ținta se numea Yasuhiro Kawamura și era funcționar public de carieră, având legături cu Partidul Liberal Democrat, PLD, coaliția politică ce condusese Japonia aproape fără întrerupere după război. Actualmente era ministru-adjunct pentru Terenuri și Infrastructură din cadrul *Kokudokotsusho*, urmașul vechilor minister ale Construcțiilor și Transporturilor, unde în mod evident ofensase serios pe cineva, întrucât ofensele serioase erau unicul motiv pentru care mă sunau vreodată clientii.

Glasul lui Harry mi-a răsunat în ureche:

– Intră în magazinul de fructe Higashimura. Trec mai departe.

Amândoi aveam receptoare daneze controlate de microprocesoare, îndeajuns de mici pentru a fi ascunse în canalul auricular, unde ai fi avut nevoie de o lanternă ca să le găsești. Un transmițător vocal cam de aceleași dimensiuni este ascuns sub reverul sacoului. Transmisiunile sunt în rafală, ceea ce le face greu de detectat dacă nu știi exact ce anume cauți, și chiar dacă le detectezi sunt codate. Echipamentul respectiv ne elibera de necesitatea menținerii contactului vizual permanent și ne îngăduia în același timp să ne continuăm mersul pentru o vreme, dacă ținta se oprea sau își schimba direcția. Chiar dacă m-aș fi găsit mult prea în spate ca să văd ceva, știam ce făcea Kawamura și puteam merge liniștit un

timp, înainte de a mă opri pentru a-mi păstra poziția în urma lui. Urmărirea de unul singur este dificilă și eram mulțumit că-l aveam pe Harry cu mine.

Cu douăzeci de metri înainte de Higashimura, am intrat într-o drogherie, unul dintre zecile de magazine cu fațadă deschisă care se înșiruie pe Dogenzaka și care răspund obsesiei japonezilor față de remedii pentru sănătate și lupta împotriva microbilor. În Shibuya locuiesc multe *buzoku*, „clanuri”, diferite și membrii cătorva erau prezenți aici în dimineața asta, uniți de nevoia comună pentru unul dintre popularele tonice energizante îmbuteliate, care susțineau că erau îmbogațite cu ginseng și alte ingrediente exotice, dar care nu asigurau mai mult decât un șoc de cafeină banală. În fața tejghelei așteptau câțiva *sarariiman* – salariații companiilor, care formau majoritatea populației – în costume gri, cu chipuri rigide și serviete ieftine legănate de mâini obosite, care se fortificau pentru altă zi perfect interșanjabilă în malaxorul mașinăriilor corporatiste. În spatele lor erau două adolescente cu fețe inexpresive, cu părul adus la fragilitatea rigidă a burețiilor din sărmă de vopselurile folosite pentru a-l colora în portocaliu, cu nările perforate de inele supradimensionate, cu vestimentația menită să proclame respingerea căii tradiționale alese de *sarariiman* din fața lor, dar fără să ofere o înțelegere a alternativei pentru care optaseră ele. Le urma un pensionar cu păr grizonant, cu pielea atârnând în falduri, dar cu chip ciudat de radiant, aflat în Shibuya probabil pentru a recurge la unul dintre binecunoscutele servicii sexuale ale cartierului, pentru care avea să plătească dintr-un cont de pensie pe care-l ținea secret de soția lui, fără să știe că ea îi cunoștea toate acțiunile, însă pur și simplu nu-i păsa.

Am vrut să-i acord lui Kawamura trei minute pentru a-și cumăra fructele, așa că am examinat o ofertă de bandaje care-mi permitea să privesc strada. Intrarea lui Kawamura în magazin părea o mișcare calculată pentru a scăpa de urmăritori și nu mi-a plăcut. Dacă n-am fi fost amândoi, Harry ar fi fost silit să se opreasca brusc pentru a-și menține poziția înapoia țintei. Ar fi fost nevoie să facă ceva ridicol – să se apeleze pentru a-și lega șiretul la pantofi, să se opreasca pentru a citi un indicator rutier – și Kawamura, care

examina probabil strada din interiorul magazinului, l-ar fi putut repera. Așa însă știam că Harry va continua pe lângă ușa lui Higashimura; avea să se opreasca după vreo douăzeci de metri, să-mi transmită unde se afla și să rămână în urma mea când îl anunțam că ne puseserăm din nou în mișcare.

Magazinul de fructe era într-adevăr un loc bun în care să schimbi direcția; prea bun ca să fi fost ales accidental de cineva care știa ruta. Harry și cu mine n-aveam totuși să fim păcăliți de acțiuni de începător desprinse din vreun manual antitero guvernamental. Eu trecusem prin instruirea respectivă, care reprezintă abia inceperea deprinderii abilităților.

Am ieșit din drogherie și am continuat pe Dogenzaka, mai lent decât anterior, întrucât trebuia să-i ofer lui Kawamura timp să iasă din magazin. Prin minte mi-au fulgerat mai multe întrebări. Între noi doi se află destulă lume ca să nu mă vadă, dacă se va întoarce când va ieși? Care sunt magazinele pe lângă care trec, dacă va fi nevoie să intru brusc în unul dintre ele? Există cineva care examinează strada și pe cei care merg spre stație, poate ajutându-l pe Kawamura să-i depisteze pe urmăritori? Dacă eu atrăsesem deja atenția cuiva care se ocupă de contrafilaj, el m-ar fi putut remarcă, pentru că anterior mă grăbisem pentru a ține pasul cu ținta, iar acum mergeam foarte relaxat, însă oamenii care merg spre serviciu nu-și schimbă ritmul în felul asta. Harry se aflase însă în poziția cea mai expusă, iar eu nu făcusem absolut nimic pentru a trezi atenția înainte de a mă opri în drogherie.

L-am auzit pe Harry din nou:

– Sunt la 109.

Asta însemna că intrase în celebrul magazin universal 109, faimos pentru cele o sută nouă restaurante și buticuri de lux ale sale.

– Nu-i bine, i-am spus. La parter se vinde exclusiv lenjerie de damă. Cum o să te pierzi printre cincizeci de adolescente în uniforme bleumarin de școală care aleg sutiene căptușite?

– Intenționam să aștept afară, a replicat el și mi l-am putut imagina învăpăindu-se la față.

Zona din fața lui 109 este un loc popular pentru întâlniri, ticsită de obicei cu o mare diversitate de pietoni.